جوان

روزنامه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران
سه‌شنبه ۱۲ آبان ۱۴۰۵ - ۲۳ جمادی‌الاول ۱۴۴۸
سال بیست‌وهشتم - شماره ۷۷۳۷ - ۱۲ صفحه
قیمت: ۱۰۰۰۰ تومان

رفت‌وآمدها و تماس‌ها با چین و روسیه فراتر از امر معمول شده است؛ درست در شب انتخابات امریکا و هیاهوی رسانه‌های اسرائیلی و امریکایی درباره نزدیک‌بودن جنگ. تالار خلق چین میزبان سلطان عمان است که گفته می‌شود برای ایران رفته نه برای عمان. باقری هم در چین است. نمایندگان چین هم در راه عربستان و عمان و ایران. سرلشکر رضایی نیز با پوتین گفت‌وگو کرده است، ساعاتی پس از آنکه وزارت‌خارجه روسیه اعلام کرد «نشانه‌هایی از برنامه‌ریزی برای عملیات نظامی جدید علیه ایران عمیقاً نگران کننده است». برخی خبر می‌دهند که عمان از چین خواسته تضمین اقتصادی و امنیتی هر گونه توافق را بر عهده بگیرد. ممکن است چنین شود و چین و روسیه نقش جدی‌تری بازی کنند، ولی ایران نشان داده که تضمین اصلی در داخل است، همچنان که عراقچی در پاسخ به این سؤال خبرنگار الجزیره که پرسید «چه کسی ضامن توافق بر سر هرمز خواهد بود»، گفت: «فقط نیروهای مسلح ایران» |بقیه صفحه ۱۱

میانجی چینی و روسی ضامن ایرانی

غلامرضا صادقیان |سردبیر

تضمین با کیست؟

چین و روسیه به مذاکرات ایران نزدیک شده‌اند. این خبر را در چند سطح می‌توان تحلیل کرد؛ نخست آنکه برای ایران پشتوانه‌ی رسیدن به توافق، چین و روسیه نیستند، این فقط نوعی تلاش ایران برای تبدیل موازنه‌ی میدانی به اهرم دیپلماتیک است. ایران می‌خواهد محک بزند که آیا ورود قدرت‌های بزرگ می‌تواند توافقی را ممکن کند که خودش به‌تنهایی هزینه‌ی نقض آن را نپردازد یا نه؟! ایران منتظر میانجی‌گری چین و روسیه نیست و خودش یک چارچوب اجرایی و زمان‌بندی‌شده روی میز گذاشته که همان نسخه‌ی فشرده‌ی پیشنهاد هفت‌مرحله‌ای است که می‌تواند در دو روز اجرا شود.

در سطح دیگر، چین و روسیه هیچ‌گاه نبوده است که به‌کلی کنار یا جدای از ماجرا باشند. چینی‌ها چندبار به سفیر ایران گفته‌اند «نقشی را که انتظار دارید در توافق میان شما و امریکا بازی کنیم، مشخص کنید». اگر اراده و هماهنگی‌های بهتری موجود بود، اتفاقات این روزها و نقش چین زودتر بازی می‌شد. شاید چنین اراده‌ای شکل گرفته که چنان ورودی را از چین می‌بینیم. حرکت چین را باید از این زاویه دید، هرچند ممکن است آن نقشی را که بر سر میز مذاکره چونان یک میانجی تمام‌عیار بنشیند، هنوز نپذیرفته باشد یا هرگز بازی نکند.

ستون‌نویس بلومبرگ نوشته است: «موضع چین درباره‌ی تنگه‌هرمز همچنان در حال سخت‌گیرانه‌ترشدن علیه ایران است». چنین چیزی نیست. عقل هم خوب چیزی است! چینی‌ها در اعلام مواضع دیپلماتیک خود بسیار محتاط و پنهان‌کار هستند، ولی دیروز وزیر خارجه‌ی چین گفت: «ایران برای دفاع از حاکمیت و امنیتش از حمایت چین برخوردار است». نه اینکه این دلیل خوب و کامل باشد؛ ایران هژمونی امریکا را در جهان و در منطقه غرب آسیا و تنگه‌هرمز به چالش کشیده است و چین (و روسیه) مشغول تماشای این شاهکار صددرصد ایرانی هستند. اگر بخواهند پول بلیت تماشای این تاریخ‌سازی تماماً ایرانی را بپردازند، کمترین کار همان است که میانجی خوب باشند، نه سخت‌گیر. با این حال، کسانی که از مسائل میان چین و روسیه با ایران آگاه باشند، چنین چیزی نمی‌گویند.

روس‌ها نیز به‌شکل دیگری دور از ماجرا نبودند. ممکن است کسی بگوید روس‌ها برای خودشان در اوکراین نمی‌توانند از امریکا تضمین بگیرند، برای ایران چطور می‌توانند؟ این پرسش فقط ظاهرش جذاب است ولی قوت منطقی در روابط‌بین‌الملل ندارد. توان میانجی‌گری یک کشور لزوماً تابع توانایی آن برای حل‌وفصل اختلافات خودش با طرف‌مقابل نیست.

در سطح دیگر ایران پذیرفته است که اگر «هفت‌شرط» تضمین شود، توافق کند. این را بارها گفته و جدی است. نقش چین و روسیه می‌تواند تضمین شروط ایران باشد. بعید است ایران این‌بار «توافق نسیه» کند. شاید اگر پول‌های بلوکه‌شده آزاد شود، شروط دیگر در دسترس باشد. این چیزی است که چین و روسیه باید تضمین کنند. توافق باید مرحله‌بندی‌شده، قابل راستی‌آزمایی و متقابل باشد. هر مرحله از تعهد ایران باید در برابر اقدام مشخص و سنجش‌پذیر طرف مقابل قرار گیرد. باید از اعتماد به وعده‌های سیاسی حتی میانجی‌گری فرضی چین و روسیه خارج شویم و به ساز و کاری برسیم که نقض توافق هزینه‌مند شود.

نه چین و نه روسیه نمی‌توانند ضامن صددرصد توافق و پایان جنگ باشند. ولی نه به این دلیل که برخی الگوی «حمله‌ی امریکا حین مذاکرات» را دلیل آن بدانند و بگویند این‌بار نیز با تمامی نشانه‌ها و پیام‌های مثبت داخل و خارج، باز امریکا حمله می‌کند. ممکن است حمله کند ولی نه به این دلیل که ما یک الگوی قطعی به دست آورده‌ایم. امریکای فعلی امریکای قبل از جنگ با ایران نیست. تأسیسات هسته‌ای صلح‌آمیز ما را بمباران کردند و حالا نگران ساخت بمب اتم هستند! فقط روی یک شهر موشکی ایران هزار موشک و بمب یک تنی انداختند و حالا از همان شهر موشکی لانچرها روی پایگاه‌های امریکا قفل کرده‌اند. جنگ قبلی با نفت ۸۵ دلار شروع شد و اکنون بزرگ‌ترین مشکل امریکا و اروپا و باقی جهان نرخ بنزین و تورم ناشی از حمل‌ونقل است. جنگ جدید از نفت ۱۱۰ دلار شروع می‌شود. می‌توان این فهرست را به صد دلیل دیگر افزایش داد تا نشان دهیم جنگ جدید مانند جنگ قبلی نیست و الگوی «حمله حین مذاکرات» قطعی نیست. پس آیا جنگ نمی‌شود؟! باز هم قطعی نیست زیرا ما برای وقایع جهان «الگوی قطعی» نداریم، چه رسد به آنچه به تصمیمات آدم‌ها وابسته است، و به‌ویژه وقتی یک طرف پیش‌بینی‌ناپذیر باشد. تنها کاری که باید کرد و می‌توان کرد آن است که تجربهٔ گذشته در طراحی توافق اثر بگذارد.

در این میان، نباید نقش زمان را دست‌کم گرفت. زمان به‌خودی‌خود متحد هیچ کشوری نیست ولی توانایی تبدیل زمان به فرصت و تبدیل فشار به اهرم مهم است. ادامه‌ی جنگ برای ایران هزینه دارد، ولی برای امریکا، اروپا و اقتصاد جهانی نیز بی‌هزینه نیست. ایران نباید امنیت توافق را به میانجی‌گری چین و روسیه یا وعده‌ی هیچ‌قدرت خارجی گره بزند. «تضمین نهایی از بیرون» مثل خرید امنیت از بیرون است. فرصت توافق را نباید از دست داد و نباید در رسیدن به آن شتاب‌زده از اهرم‌های خود چشم پوشید. ظرفیتی را که در هشت ماه اخیر ایجاد شده است، نباید دوباره به صفر رساند!

یا می‌سوزید یا غرق می‌شوید!

■ «یا می‌سوزید یا غرق می‌شوید» این پیام صریح میدان به واشینگتن است که اگر بار دیگر آتش جنگ علیه ایران را روشن کند، نه تنها با پاسخی فراتر از محاسبات نظامی خود مواجه خواهد شد، بلکه دامنه درگیری می‌تواند تمام منافع مادی و غیرمادی امریکا و متحدانش را در منطقه و فراتر از آن دربر بگیرد. از سوختن و غرق شدن شناورها در تنگه هرمز تا آسیب‌دیدن پایگاه‌های نظامی امریکا و مصرف بخش قابل توجهی از ذخایر موشک‌های رهگیر این کشور در جنگ ۴۰ روزه، همگی نشانه‌هایی از تغییر معادلات بازدارندگی هستند. اکنون که برخی گزارش‌ها از بررسی گزینه‌های نظامی جدید در کاخ سفید حکایت دارد، هشدار فرماندهان ارشد نیروهای مسلح ایران روشن است: جنگ بعدی، اگر با ماجراجویی واشینگتن آغاز شود، نه محدود به جغرافیای انتخابی امریکا خواهد بود و نه هزینه‌های آن به چند پایگاه و تأسیسات نظامی خلاصه می‌شود، بلکه هر منفعتی که در خدمت تجاوز قرار گیرد، می‌تواند در دایره پاسخ مشروع ایران قرار بگیرد. امریکا باید بداند این بار نه می‌تواند آتش جنگ را روشن کند و از تبعات آن بگریزد و نه می‌تواند برای پایان آن یک‌طرفه تصمیم بگیرد |صفحه ۲

کارکردهای اجتماعی و فرهنگی شعر کمرنگ شده است

جواد محقق، شاعر و نویسنده در گفت‌وگو با «جوان»: امروز بخشی از کارکردهای پیشین شعر محدود شده و رسانه‌های جدید، به‌ویژه فضای مجازی، رقبای جدی آن به شمار می‌روند. شعر مقاومت و شعر اعتراض از گونه‌هایی است که همچنان در فضای ادبی کشور فعال است و با بهره‌گیری از زبان و بیان امروزی، به طرح مسائل اجتماعی و فرهنگی می‌پردازند. غزل در تاریخ شعر فارسی، یکی از ماندگارترین و تأثیرگذارترین قالب‌های ادبیات فارسی است و حافظ از قله‌های درخشان آن. شعر آیینی محدود به قالب‌های کلاسیک نیست و می‌تواند در قالب‌های نیمایی و سپید نیز با حفظ اصالت و برخورداری از توانایی ادبی شاعر، به بیان مفاهیم دینی و اعتقادی بپردازد |صفحه ۱۲

ظرفیت بسیج و مساجد را در حوزه سلامت به کار می‌گیریم

■ زهرا چیذری| خبرنگار گروه اجتماعی

محمدحسین زارع‌زاده، مسئول سازمان بسیج جامعه پزشکی در گفت‌وگو با «جوان»: با توجه به شرایط اخیر کشور و الزاماتی که در حوزه مأموریتی خودمان داریم و نگاهی که دولت محترم به خدمات مردم‌یاری دارد، تدابیری اتخاذ شد تا این اقدامات حول جغرافیای محله صورت گیرد. همچنان که در ابتدای انقلاب و حتی پیش از آن، مساجد محل رجوع مردم و ارائه نیازمندی‌هایشان بوده و مسائل و مشکلات مردم در مسجد حل‌وفصل می‌شد، قرار شد که فعالیت‌های مردم‌یاری ما در حوزه سلامت هم حول جغرافیای محله اتفاق بیفتد |صفحه ۳

یادداشت سیاسی

مصطفی قربانی

پیام قدرت نظام به دشمنان

ایران درصدد است خیال خام امکان امتیاز گرفتن از خود با ابزار جنگ و تهدید را برای همیشه از ذهن و محاسبات طرف مقابل بزداید. می‌توان گفت که رهبر معظم انقلاب از این طریق درصدد است سایه جنگ را برای همیشه از سر کشور بردارد. بنابراین، کیفیت کنش و واکنش ایران در این مقطع معطوف به بازدارندگی حداکثری در برابر دشمن است. از این‌رو، می‌توان گفت که ایران در حال مشق سیاست قدرت در برابر دشمن است |صفحه ۲

یادداشت بین‌الملل

هادی محمدی

تهدید به جنگ برای خروج از بن‌بست

اکنون نتانیاهو و ترامپ به قماربازانی می‌مانند که همه‌چیز خود را باخته‌اند، اما همچنان تهدیدهای توخالی خود برای حمله به ایران را تکرار می‌کنند؛ شاید آخرین تلاش‌های مأیوسانه آنها برای به نتیجه رساندن تبادل پیام‌های مذاکراتی از طریق قطر به جایی برسد و بتوانند دوره پس از انتخابات را بدون مواجهه با کابوس بحران‌های اقتصادی، بانکی، بورسی، معیشتی و تورم سپری کنند |صفحه ۱۱

یادداشت ورزشی

فریدون حسن |دبیر گروه ورزشی

زنگ خطر آستانه برای المپیک

اگر اقتدار بی‌چون‌وچرای زارع در سنگین‌وزن را فاکتور بگیریم، کارنامه نمایندگان کشورمان در سایر اوزان المپیکی بسیار نگران‌کننده است. کارنامه‌ای که برای بهتر شدن آن باید از همین امروز دست به کار شد. اگر قرار است تغییری صورت گیرد یا جوانگرایی اتفاق بیفتد، باید از همین حالا به فکر بود. اگر هم قرار است ستاره‌های نامدار ایران همچنان برای افتخارآفرینی حضور داشته باشند باید به‌لحاظ روحی و روانی روی آنها کار کرد |صفحه ۹

یادداشت حوادث

سرهنگ علی‌صباحی‌فر

کاسبانی که تابوت‌های سیمانی می‌سازند

یکی از بزرگ‌ترین آسیب‌ها، تخریب «بافت و اصالت» است. معماری اصیل در شمال، همیشه با اقلیم (بارندگی زیاد، رطوبت و شیب زمین) سازگار بوده‌است، اما امروزه شاهد ویلاهایی با معماری‌های کپی‌برداری‌شده از مناطق خشک یا سبک‌های غربی نامتناسب هستیم که هیچ پیوندی با فرهنگ ایرانی و اقلیم شمال ندارند. این سازه‌ها با استفاده از مصالحی که با طبیعت همخوانی ندارند، به یک «بیابانِ سیمانی» تبدیل شده‌اند |صفحه ۱۰

۶

مساجد جهان در مسیر گسترش و کنشگری است

■ مهسا گربندی| خبرنگار گروه اجتماعی

■ حجت‌الاسلام حمید مشهدی آقایی، مشاور راهبردی رئیس شورای سیاستگذاری ائمه جمعه کشور در گفت‌وگو با «جوان»: در دهه گذشته، هم در کشورهای غربی و هم در کشورهای شرق آسیا شمار مساجد افزایش چشمگیری پیدا کرده است. آمارهایی که الان در امریکا، بریتانیا و ژاپن وجود دارد، این رشد کمی را نشان می‌دهد

۴

بانک‌ها زیر بار وام ۲۰ ساله مسکن نمی‌روند

■ بهناز قاسمی | خبرنگار گروه اقتصادی

■ متقاضیان مسکن ترجیح می‌دهند تأمین مالی آنها در دوره‌های بلندمدت ۱۵ تا ۲۰ ساله انجام شود، اما بانک‌ها به دلیل ملاحظات و ریسک‌های موجود در تأمین مالی بلندمدت، تمایلی به ارائه تسهیلات طولانی‌مدت ندارند و کمتر وارد تأمین مالی ۲۰ ساله می‌شوند. در این خصوص، رئیس هیئت‌عامل صندوق ملی مسکن از جرایم بانک‌ها در عدم پرداخت تسهیلات بخش مسکن خبر داد و گفت: بانک‌ها به دلیل عدم ایفای سهمیه قانونی خود در پرداخت تسهیلات بخش مسکن، حدود ۳۶۰ همت جریمه شده‌اند